

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 r.,
sprawy **P.A.** ,
skazanego za popełnienie przestępstw z art. 200 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w W.,
z dnia 12 czerwca 2017 r., sygn. akt VI Ka (...)
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w N.
z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt II K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego P.A. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

P.A. został oskarżony o to, że:

- I. w okresie od stycznia 2005 r. do czerwca 2008 r. w C. woj. (...) znęcał się fizycznie i psychicznie nad żoną B.A. i dziećmi P., K., J. i A. w ten sposób, że używał wobec nich słów wulgarnych i obelżywych, groził pobiciem i pozbawieniem życia, popychał i szarpał za ubranie, tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.;
- II. w tym samym miejscu i czasie jak w pkt I wielokrotnie w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem doprowadził do obcowania płciowego małoletnią córkę poniżej 15 roku życia K.A., tj. o czyn z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 201 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w N., z dnia 24 maja 2016 r., sygn. akt II K (...), P.A. został uznany winnym popełnienia zarzucanych mu czynów, przy czym kwalifikacja prawna czynu opisanego w pkt II została uzupełniona o art. 11 § 2 k.k. i za czyn opisany w pkt I, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn opisany w pkt II, przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., wymierzono mu karę 3 lat pozbawienia wolności. Na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu apelacji obrońcy P.A., wyrokiem z dnia 12 czerwca 2017 r., sygn. akt VI Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od tego wyroku, w zakresie przypisanego P.A. czynu z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 201 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., wniósł jego obrońca i zarzucając rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

1. „art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., a polegające na braku należytej kontroli apelacyjnej orzeczenia Sądu I instancji, nienależnym rozważeniu i rzetelnym odniesieniu się do każdego z zarzutów podniesionych w apelacji, a w szczególności zarzutu naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., a także polegające na wadliwym uzasadnieniu orzeczenia Sądu Okręgowego, wobec ogólnikowego odwołania się do trafności ustaleń i ocen Sądu I instancji, przy braku odpowiedniej argumentacji, która wskazywałaby, dlaczego podniesione zarzuty apelacji i argumenty na ich poparcie nie zasługiwały na ich uwzględnienie,
2. art. 7 k.p.k. w zw. art. 440 k.p.k., a polegające na zaakceptowaniu i przyjęciu za własną ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji, która wykracza poza granice swobodnej oceny dowodów, określone wskazanym wyżej przepisem, i staje się ocena dowolną, przede wszystkim w odniesieniu do dowodu z opinii biegłego psychologa, a także innych dowodów, zgromadzonych i ujawnionych przed Sądem I instancji”,

wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy skazanego P.A. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że Sąd odwoławczy dokonał nierzetelnej i niezupełnej kontroli orzeczenia Sądu I instancji. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku wskazuje bowiem, że zostały w sposób prawidłowy rozpoznane wszystkie zarzuty podniesione w apelacji i Sąd Okręgowy, postępując zgodnie z zasadami określonymi w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., w sposób wyczerpujący ustosunkował się do wszystkich argumentów i wniosków podniesionych przez obrońcę tego skazanego. Zauważyć należy, że zarzuty podniesione w apelacji sprowadzały się w głównej mierze do negowania przez obrońcę sprawstwa P.A. w zakresie molestowania seksualnego swojej córki K., poprzez podważanie wiarygodności jej zeznań. Sąd odwoławczy odnosząc się do zarzutów z tym związanych, w sposób obszerny, wnikliwy i przekonujący dokonał analizy oceny zeznań tej pokrzywdzonej zauważając, że choć nie zawierają one szczegółów, czy wymaganej przez skarżącego precyzji, mogły stanowić pełnowartościowy dowód, na podstawie którego można było czynić ustalenia faktyczne odnośnie sprawstwa P.A. w zakresie przypisanego mu czynu z art. 200 § 1 k.k. w zb. z art. 201 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Wbrew wywodom kasacji, ocena zeznań tego świadka znalazła potwierdzenie w opinii biegłego psychologa. Zdaniem Sądu odwoławczego biegła psycholog podczas przesłuchania na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2016 r. w sposób logiczny i wyczerpujący wyjaśniła przyczyny rozbieżności w ocenie zeznań K.A.. W takiej sytuacji, odnosząc się do zarzutu 2. kasacji, tj. naruszenia art. 7 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k., wskazać należy, iż wobec stanowiska Sądu II instancji, aprobującego w pełni wydane w sprawie opinie, nie było potrzeby uzupełniania materiału dowodowego o kolejną opinię psychologiczną dotyczącą oceny zeznań pokrzywdzonej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, obciążając skazanego P.A. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k.

as